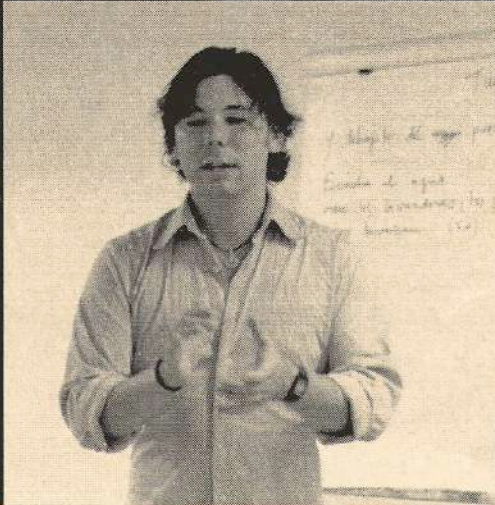
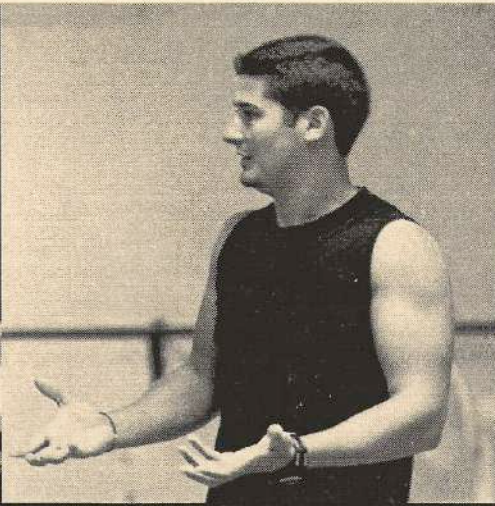

02

Letra

3

Helsingin Flamenco yhdistyksen jäsenlehti

Päätoimittaja:

Irja Kajander-Vierkens, Säästöpankinranta 4 D 37 00530 HELSINKI, p. (09) 773 6412,
irja.kajander@kolumbus.fi

Vakituiset toimittajat:

Tove Djupsjöbacka (kalenteritoimittaja), p. 040-731 4304, tove.djupsjobacka@helsinki.fi
Katia Enbuske, rosaroja@jippii.fi
Terhi Ketolainen, p. 050-351 1979, terhi.ketolainen@kolumbus.fi
Juha Leino, p. 040-562 3933, juha.leino@kolumbus.fi
Sampsa Peltonen, sampsa.peltonen@hotmail.com
Milena Urmas, p. 050-522 9069, milena@jippii.fi
Tommi Virtanen tommivi@hotmail.com

Kuvaaja:

Auli Kaartinen

Taitto:

Anu Allt, anu.allt@saunalahti.fi

Paino:

Otamedia Oy Espoo

ISSN 1456 7938

HELSINGIN FLAMENCOYHDISTYKSEN HALLITUS VUONNA 2002

Puheenjohtaja:

Anne Riikola Mannerheimintie 140 A 2, 00270 Helsinki, 040-716 3134 (yhd. puhelin),
050-561 6586, anne.riikola@helsinki.fi

Hallituksen varsinaiset jäsenet:

Auli Kaartinen Karviaistie 6 A 12, 00700 Helsinki, 050-305 7392, (09) 351 4781,
(09) 5840 4551 työ, auli.kaartinen@btj.fi
Maija Kansanaho Pastori Jussilaisen tie 4 A 15, 00400 Helsinki, 050-530 5164,
maija.kansanaho@hus.fi
Eija-Liisa Linnapuomi-Kanerva taloudenhoitaja, Hollantilaisentie 3 as 6, 00330 HELSINKI,
(09) 482 970, eija-liisa.linnapuomi@kolumbus.fi
Anne Lamberg jäsenrekisterin hoitaja, Urkupillintie 7 H 78, 00420 HELSINKI,
040-52 12 763, 020-483 5911 työ, anne.lamberg@metso.com

Hallituksen varajäsenet:

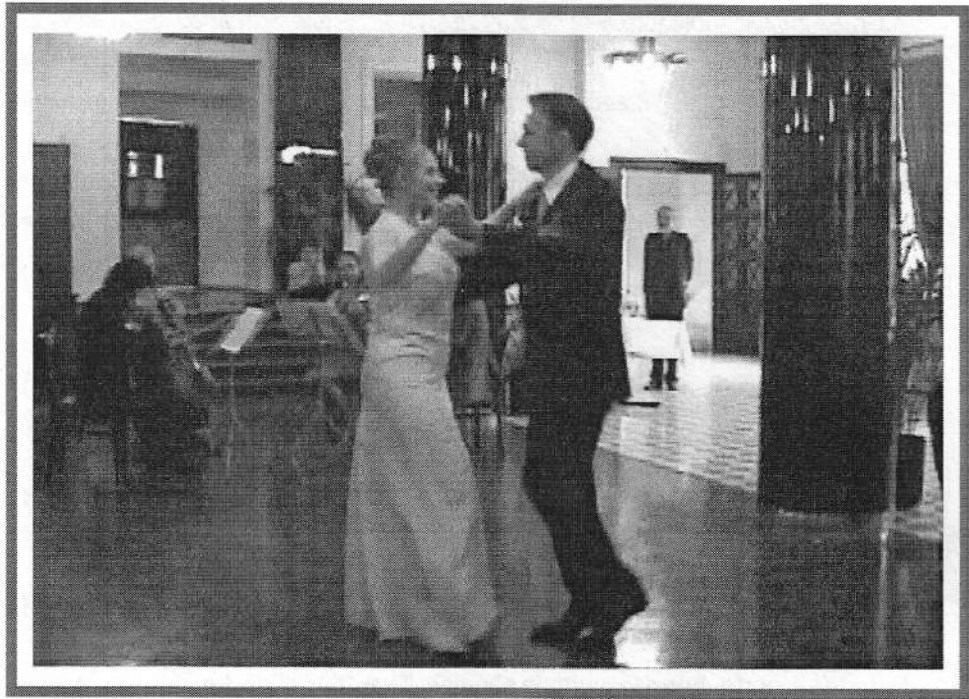
Terhi Ketolainen Karhutie 20 A 4, 00800 Helsinki, 050-351 1979, (09) 755 4436 koti,
terhi.ketolainen@kolumbus.fi
Tove Djupsjöbacka Välskärinkatu 1 b A 23, 00260 Helsinki, 040-731 4304
tove.djupsjobacka@helsinki.fi

Sisällys

Päätoimittajalta	2
Calendario	3
Noticias	5
Fiesta Nordica, pohjoismainen flamencoleiri:	
Flamenco tillsammans - Fiesta Nordica: Riku Lumiaro	7
Vad som kan hända i Sverige: Tove Djupsjöbacka	8
Tampereen VIII Flamencoviikko:	
Vakavuutta, hurmaavuutta ja säpinää: Tove Djupsjöbacka	10
Käyntikortteja Tampereelta: Auli Kaartinen	12
Kuvia hämäläisistä iltamista: Auli Kaartinen	14
Suomi, sauna, Siguiriyas: Juha Leino	16
Grupo Chicuelo: Tommi Virtanen	18
Valtion päätanssija Pagés: Sampsa Peltonen	20
Maailman flamencot, Japani: Katia Enbuske	22

PÄÄTOIMITTAJALTA

Häävalssi. Kuva: Jouko Kajander

2

Tervehdys kaikille,

Tämä kesä on ollut minulle muutosten aikaa. Toukokuun lopulla muutimme uuteen kotiimme ja ryhdyimme sisustamaan. Kesäkuun alulla vietimme kihlajaisia ja heinäkuussa oli edessä matka Kalmariin tulevan kälyni häihin. Sitten seurasi sukokokous ja elokuun alussa ennakkohäämatka Pariisiin. Elokuun viimeisenä päivänä sitten minusta tuli rouva Kajander-Vierkens. Tällä viikolla olen jo kolmasti muistanut vastata puhelimeen tällä nimellä ja vielä useamman kerran soittaessani esittäytynyt ihan oikein.

Tässä hulinassa Letra on saanut huolehtia aika lailla itse itsestään. Onneksi toimittajat ovat jälleen kerran tehneet loistavaa työtä. Kiitos heille.

Flamenco on tänäkin syksynä tarjolla kukkuramitoin. Kursseja, konsertteja ja vielä uusi sevillanaskuorokin, jonne toivotan kaikki halukkaat lämpimästi tervetulleiksi.

Flamencontäyteistä syksyä toivottaen

Irja Kajander-Vierkens (rouva)

Calendario

SUOMESSA:

4.10.

Mira que mira - flamencoesityksiä ja sevillanasta

ravintola Kaisaniemessä klo 19.30 lähtien

5. - 9.10.

Ángel Rojasin (Nuevo Ballet Español) tanssikurssit

Helsingissä, alempi ja ylempi keskitaso.

Kurssin pituus 7,5 h, max. 25 oppilasta.

Hinta 130 e

Kurssi pidetään Footlightin tiloissa osoitteessa

Salomonkatu 5 B

La-su 13-14.30 alempi ja 14.30-16 ylempi taso.

Ma 19-20.30 ja 20.30-22

Ti 18.30-20 ja 20-21.30

Ke aika ja paikka on vielä auki.

Lisätietoja: Marianna Verdecia, puh. 044-5520259

12.10.

Tanssikoulu Baila Bailan syyskauden avajaiset

ravintola Kaisaniemessä klo 19.30 lähtien

20. - 25.10.

Israel Galvánin kurssi Peñassa

opettajille ja muille ammattimaisesti flamenco
harjoittaville 20.-25.10.2002

Sunnuntai 20.10. klo 14.30-16.00

Maanantai 21.10. klo 17.30-19.00

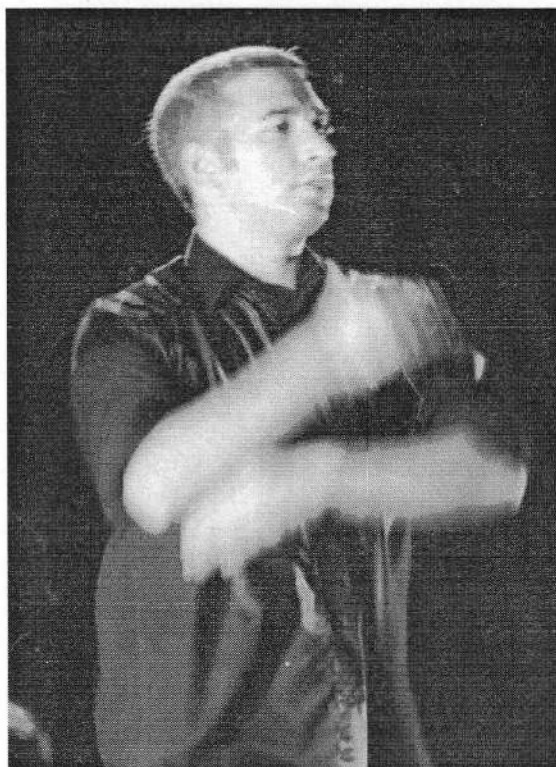
Tiistai 22.10. klo 19.30-21.00

Keskiviikko 23.10. klo 17.30-19.30

Torstai 24.10. klo 20.30-21.30

Perjantai 25.10. klo 20.00-21.30

Kurssin (9 h) hinta jäsenille 180 euroa ja muille
200 euroa. Ilmoittautumiset puh. 040-7163134
vastaajaan. Kurssille otetaan 18 oppilasta.

Israel Galván. kuva: AK

26.10

Israel Galván, tanssi

José Anillo, laulu

Alfredo Lagos, kitara

Kanneltalossa klo 19, liput 25 e Lippu-palvelusta
ja Helsingin kaupungin lippupisteistä

23.10.

Raul Mannolan ja Antonia de Cordoban

läksiäiskonsertti

Jumo Jazz Clubilla klo 21.00.

Pursimiehenkatu 6. liput 9/6 e.

1.setti:Raul Mannola Quintet:Aurora Clara

2.setti:Noche Flamenco

24.2. - 2.3.2003

VI Festival Flamenco de Helsinki

Tanssikurssi on tarkoitus järjestää 24.-28.2.2003

27.2.2003 Kotimainen flamencoilta

kulttuuriareena Gloriassa

28.2.2003 La Kalevala -flamencotanssiteatteriteos

Savoy-teatterissa

1.3.2003 Pääkonsertti / espanjalainen

flamencoryhmä Savoy-teatterissa

2.3.2003 Lasten flamencotapahtuma

Muutokset mahdollisia

Calendario jatkuu...

POHJOISMAISSA:

Tapahtuu Kööpenhaminassa:

4. - 8.10.

Manuel Reyesin tanssikurssit (järj. El Duende)

14. - 18.10.

Maria Bermudezin tanssikurssit

10. - 15.1.2003

La Deblan tanssikurssit ja **Antonio Gamezin**
kitarakurssit (järj. Rytmisk Center)

3. - 8.2.2003

Rafaela Carrascon tanssikurssit (järj. El Duende)
Lisätietoja: www.elduende.dk

ESPANJASSA:

3.9. - 6.10.2002

Bienal de Arte Flamenco Sevillassa

Otteita ohjelmasta:

4.9. *Jondura* - **Chocolate, Agujetas, Terremoto, El Guño**

8.-9.9. *Minotauro* - Compañía de **Antonio Canales**

11.9. *Concierto flamenco para un Marinero en Tierra* - **Vicente Amigo**, Orquesta de Córdoba

12.-13.9. *Orestes en Lisboa* - ohjaus **Francisco Suárez**, koreografia **Manolete** ja **Teresa Nieto**,
tanssijoina m.m. **Rafaela Carrasco, Alejandro Granados** ja **Manuel Reyes**

13.-14.9. *Del Alma* - **Isabel Bayón** Cia Flamenca

14.9. *Territorio Camarón* - **Remedios Amaya, Montse Cortés, Duquende, Alfredo Lagos, Eduardo Cortés**

16.-18.9. *Mariana Pineda* - Ballet Flamenco
Sara Baras

17.9. Compañía Flamenca **Andres Marin**

20.-21.9. *Malena* - Compañía de **Hiniesta Cortés**

21.9. *Tomatito*

23.-24.9. *El mundo, el demonio y la carne* -
Compañía. **Manuela Carrasco**

24.9. *Trilogía Flamenca* - **Moraíto**, artistas

invitados: **Remedios Amaya, La Macanita, Luis el Zambo, Fernando de la Morena, Tino di Geraldo, Bernardo Parrilla.**

25.9. *El color de la armonía* - **Gerardo Núñez**
sekä *Un ramito de locura* - **Carmen Linares, Gerardo Núñez**

26.-27.9. *Rinconete y Cortadillo* - **Javier Latorre**
y Compañía de Danza.

27.9. *Galvánicas* - Compañía **Israel Galván**,
mukana m.m. **Carmen Cortés, Pastora Galván, Arcángel, Miguel Poveda, Gerardo Núñez, Manolo Soler.**

28.-29.9. *Tierra Adentro* - Ballet Cristina Hoyos.
Coreografía: **Cristina Hoyos.**

29.9. *Yo misma, Juana Amaya* - **Juana Amaya, Manolo Soler**

30.9. *Flamenco Picassiano* - **Juan Manuel Cañizares** y grupo

Antología - **Juan Peña "El Lebrijano"**

1.10. Enrique Morente

2.10. *Medea* - **Manolo Sanlúcar**, Orquesta
Filarmónica de Málaga.

3-5.10. *La voz del silencio* - Ballet Flamenco
Eva Yerbabuena.

5.10. IV Concurso de Jóvenes Intérpretes -
voittajien gaala

6.10. Estrella Morente

27.2. - 11.3.2003 VII Festival de Jerez

tanssikursseja, m.m. **Matilde Coral, Angelita Gómez, El Guño, Merché Esmeralda, Rafaela Carrasco, Isabel Bayón, El Pipa, Blanca del Rey.**

RAFAELA CARRASCOLLE TÄYSI POTTI !

Suomessa kahdesti tänä vuonna vieraillut Rafaela Carrasco saavutti huiman menestyksen Madridin Certamen de coreografia-kilpailuissa, jotka ratkesivat kesän alussa. Rafaela voitti pääpalkinnon parhaasta koreografiasta, lisäksi hänen teoksensa musiikki palkittiin parhaana alkuperäismusiikkina ja nuori Manuel Liñan palkittiin kilpailun parhaana miestanssijana. Vastaperustettu Compañía de Rafaela Carrasco sai näin ollen hyvän alun taipaleelleen, kilpailukoreografia oli osa ryhmän ensimmäistä kokoiltaesitystä, joka saa ensi-iltansa Madridissa marraskuussa.

Mainittakoon vielä, että parhaana naistanssijana palkittiin vasta 17-vuotias Rocio Molina omalla koreografiallaan. Nuori Molina esiintyi Tampereen Flamencoviikolla María Pagésin ryhmässä, ja teki ainakin allekirjoittaneeseen vaikutuksen persoonallisella tyyliällään ja karismallaan. Hänestä kuulemme vielä!

Tove Djupsjöbacka

LÄKSIÄISKONSERTTI

Jos olet joskus ajatellut mennä Raul Mannolan ja Antonia de Cordoban konserttiin, se pitää tehdä nyt, sillä Raul ja Antonia ovat päättäneet muuttaa Andalusiaan. He ovat vuosien ajan olleet merkittävä osa suomalaista flamencokulttuuria ja heitä kaivataan varmasti niin muusikkoina kuin ihmisinäkin. Toivotamme heille onnea ja menestystä.

Raul Mannolan ja Antonia de Cordoban läksiäiskonsertti on Jumo Jazz Clubilla ke 23.10. klo 21.00.

Israel Galván. Kuva: AK

FLAMENCOILTA ISRAEL GALVÁN

Kanneltalo 26.10.2002 klo 19

Israel Galván - tanssi

José Anillo - laulu

Alfredo Lagos - kitara

Israel Galván (s. 1973) on tämän hetken flamenco-maailman loistavimpia ja omaperäisimpiä tanssitähtiä. Kahden sevillalaisen flamencotanssijan poikana hän on omaksunut flamencon perinteen ja siihen perustuen kehittänyt oman persoonallisen tyylin. Hänen tunnetuin teoksensa lienee Franz Kafkan romaaniin perustuva La Metamorfosis, jossa Galván käyttää flamencomusiikin lisäksi mm. György Ligetin ja George Crumbin musiikkia.

Liput 25 euroa Kanneltalosta ja muista kaupungin lippupisteistä sekä Lippupalvelusta.

FLAMENCOA SIIDERIN VOIMALLA

Ensimmäisellä kerralla sitä vain jäi tuijottamaan epäuskoisena: mallivartaloisen misu vihreässä sulin koristellussa pikkutopissa (?) pyörähtää dramaattisesti estradille. Ja voi ei, toinen kastanjeteista menee rikki ja putoaa lattialle! Karvaiset muusikot taustalta tulevat apuun: he avaavat jääkylmät siideripullot ja ottavat huikat. Hampaiden kalina antaa uuden rytmin hämmennyneelle tanssijattarelle. Hän pyörähtelee ja koputtelee vimmaisesti. Tähän mennessä baarin yleisökin on jo ehtinyt ottaa huikkansa ja sekin yhtyy rytmiin hampaat kalisten. Tyttö keikuttelee vartaloon, välillä vilautetaan nopeasti koputtelevia jalkoja. Vielä viimeinen dramaattinen pyörähdys ja raikuvat aplodit. Ruusuja satelee lavalle.

Kuinka tyhmänä katsojaa oikein pidetään? "Flamencotanssijattaresta" liikkeistä ja käsivarsista näkee oitis, että kovin monella tanssitunnilla tyttö ei ole käynyt. Samoin oli tanssissa pientä ajoitusongelmaa suhteessa koputuksista kuuluviin ääniin. Mutta toisaalta, pienessä siiderihiprakassa tämäkin mainos olisi saattanut olla hauska.

Milena Urmas

PERUSTETTU SEVILLANAS-KUORO

Toistaiseksi nimetön kuoro kokoontuu Peñalla joka sunnuntai klo 20. Vahvuutemme on tällä hetkellä seitsemän henkeä. Toivotamme kaikki uudet jäsenet tervetulleiksi! Lisätietoja kiinnostuneille: Katia Enbuske rosaroja@jippii.fi

FLAMENCOSANASTO VERKOSSA

Jos joku flamencotermi ei avaudu, kannattaa tarkistaa myös Encyclopedia Britannican flamencosanasto. Se löytyy osoitteesta: <http://herso.freesevers.com/terms3.html>

Mimmi Mustakallio in memoriam

Yksi flamencokitaran pioneereista koko Pohjoismaisissa, laulaja Mimmi Mustakallio kuoli 2.9.2002 57-vuotiaana. Hän oli syntynyt Raahessa 20.1.1945.

Mimmi Mustakallio työskenteli Malagassa 1960-luvulla ja oppi siellä soittamaan flamencokitaraa. Hänen opettajanaan oli 1960- ja -70-lukujen maailmantähden Mariquillan isä "Papi".

Laulajana hän esitti paitsi laulelmia, chansonia ja iskelmiä, myös eri maiden kansanmusiikkia. Jotkut saatavat muistaa hänet myös Pikku Kakkosesta 1980-luvun lopulta.

Lähde:HS

HELSINGIN FLAMENCOYHDISTYKSEN KIRJASTO

Yhdistyksen kirjasto toimii Peñan tiloissa. Kokoelmiin kuuluu videoita, musiikkia, lehtiä ja flamencoaiheista kirjallisuutta monella kielellä. Kirjastonhoitaja Virve Ylännä on tavoitettavissa puhelimitse numerosta 040-523 6569.

Fiesta Nordica, pohjoismainen flamencoleiri

Flamenco tillsammans - Fiesta Nordica

Riku Lumiaro

Vapaasti suomennettuna "flamenco kimpassa" oli Ruotsissa elokuussa 23.-25. järjestetyn Fiesta Nordican henki. Swedis pena Sacai kokosi flamencon ammattilaisia ja harrastelijoita Pohjoismaista, Virosta ja Venäjältä. Kaikkiaan yli kuusikymmentä flamencoon enemmän tai vähemmän intohimoisesti suhtautuvaa ihmistä vietti elämysriikkaan ja flamencon täyteen viikonlopun Tukholman pohjoispuolella sijaitsevalla Barnens Ö -saarella.

Suomesta Fiesta Nordicaan osallistui 13 innokasta flamenco **Kaari Martinin** johtamana Tampereelta ja Helsingistä. Valtaosa taittoi matkan junalla ja Turusta laivalla, kiireisimmät lensivät. Tukholmassa suomalaisten ryhmä kokoontui Tekniska Högskolanin linja-autosemalle, josta alkoi hikisen ahdas kahden linja-auton matka lehtomaisen rehevälle Barnens Ö -saarelle. Osa matkalaisista, niin ruotsalaisista kuin suomalaisista ei mahtunut meno- eikä tulomatkalla samaa linja-autoon. Ellei ruotsalainen naisbussikuski olisi tomerasti laskenut käytävällä seisovien määrä (maximi 9 henkilöä) ja sen jälkeen sulkenut linja-auton ovet, olisi voinut luulevansa väenpaljouden perusteella matkustavansa kolmannessa maailmassa.

Tällä kertaa flamenco-näyttämönä olivat rehevät saarnipuut, lempeän lämmän merenlahti, elokuun tummanisinella taivaalla loistava pullea täysikuu ja vanhoista puutaloista muodostuva lasten kesäsiirtola. Siis puitteet olivat kuin kesäisestä runosta. Ja sellaiseksi myös Fiesta Nordica muodostuikin.

Tapahtuman loppupuheessaan Swedis pena Sacain puheenjohtaja ja fiestan pääjärjestäjä **Åsa Danielsson** totesi, että oli aivan ihmeellistä kävellä ympäriinsä, kun flamenco soi eri muodoissaan joka puolella aamuhäisestä hepokattien iltalaulun aloittamiseen saakka. Yhdessä paikassa harjoiteltiin sevilianaksen taputtamista **Erik Steenin** johdolla, toisaalla tavoiteltiin flamencolaulun tummia sävyjä **Thierry Boisdonin** innoittamana, niityllä haettiin flamenco-rytmejä cajaksesta **Rafael Sidan** opastamana, majoissa kitarat soivat **Emil Pernblanderin** ja **Erik Steenin** improvisaation hengessä ja taloista kaiuivat kiivaat koputussarjat milloin **Marianne Verdecian**, **Måximo Martinin**, **Karin Jalvéenin** ja **Tanja Tuuralan** näyttämänä, tapansa mukaan Kaari Martinin tunneilta kuului vain hameiden suhinaa ja palavia taputussarjoja.

Tuntien välillä ihmiset nauttivat kesästä. Uiminen ja auringossa leikottelu näytti viehättävän monia. Varsinkin laiturille kokoontui sekalainen joukko flamenco-harrastajia pulikoimaan ja puhumaan flamencosta. Toisinaan ihmiset innostuivat pieniin ja spontaneihin laulunpätkiin ja taputussarjoihin. Flamenco näytti yhdistävän ihmisiä iästä, taustoista tai asuinpaikasta riippumatta, kiintymys flamencoon oli käsin kosketeltavasti läsnä.

Flamenco-tuntien ja ihmisten keskinäisen tutustumisen lisäksi Fiesta Nordican tarkoitus oli luoda pohjaa Pohjoismaiselle flamenco-yhteistyölle. Ensimmäisen illan seminaarissa kävi nopeasti selväksi, että yllättäen suomalaiset ovat omaa luokkaansa flamenco-tapahtumien järjestäjinä. Ruotsalaiset ihmettelivät aivan aidosti, miten suomalaiset kykenevät saamaan espanjalaisia

Fiesta Nordica jatkuu...

Vad som kan hända i Sverige

Tove Djupsjöbacka

flamenco-tähtiä esiintymään ja opettamaan Tampereelle ja Helsinkiin. Ruotsalaiset eivät heidän omien sanojensa mukaan uskalla ottaa sitä riskiä, että pääsylipputulot eivät kattaisikaan espanjasta tuodun tähden esiintymispalkkioita ja muita kuluja.

Ruotsalaiseen tapaan pitkän ja monivaiheisen keskustelun päätteeksi päädyttiin siihen, että jotain yhteistä olisi hyvä tehdä jo ihan lähivuosina. Ensimmäisen, yhteisen ja isomman flamenco-tapahtuman pitopaikaksi kaavailtiin Tukholmaa. Päätös jäi kuitenkin roikkumaan ilmaan, sillä ihmiset tanssikenkiä alkoi illan kuluessa kutittaa. Keskustelua oli tarkoitus jatkaa seuraavina päivinä, mutta flamenco ja kesäiset päivät veivät huomaamatta kaiken huomion. Siitä huolimatta siemen pohjoismaisella flamenco-yhteistyölle löysi otollisen maaperän.

Kaari teki suuren työn matkajärjestelyiden, paikan päällä edustaen suomalaista flamencoja ja luoden pohjaa pohjoismaiselle flamenco-yhteistyölle. Monessa asiassa Suomi on Ruotsia vähintään kymmenen vuotta jäljessä, flamencossa näin ei ole. Vaikka kitaristi **Ramón Maronier** ei näekään suomalaisen flamencon tilaa (Letra 2/02) mitenkään hyvänä, Fiesta Nordicassa kävi kaikille selväksi, kuka rekeä oikein vetää. Kaikki riippuu katsontakannasta, mihin suomalaista flamencoja oikein vertaa?

Flamenco on löytänyt tien suomalaisten sydämiin, niin yleisön, harrastajien kuin ammattilaisten keskuuteen. Fiesta Nordican lämmin yhteishenki teki suomalaisiin osallistujiin suuren vaikutuksen. Ruotsalaisesta tavasta olla yhdessä, meillä on paljon opittavaa. Laivalla suomalaiset kertoivat fiestan tapahtumia ja saamiaan oppejaan, joku peräti totesi viikonlopun olleen kesän parhaan. Siitä huolimatta monella oli kiire autokannen alaisista yhteistä kannelle kännykän kuuluvuusalueen piiriin. Paluumatkalla on kotia ikävä.

Istun laiturilla. Aurinko paistaa, vesi on lämmintä, toisella rannalla ui kaksi joutsenta. Kuulostaa tavalliselta mökkipäivältä, mutta - lähimmäisestä talosta kuuluu sevilanaslaulua, toisesta talosta kuuluu koputuksia ja aina välillä opettaja vilahtaa ovensuussa. Niityllä tusina cajonisteja opettelevat rumbakomppia. Ihan tavallinen mökkeily ei siis ole kysessä.

Sen sijaan olen matkustanut junalla, laivalla, metrolla ja kahdella täyteen ahtaadettulla bussilla päästääkseni Tukholman saaristoon, Barnens Ö:hön, ja ensimmäiseen yhteiseen pohjoismaiseen flamencotapahtumaan, Fiesta Nordicaan. Noin kahdeksankymmentä pohjoismaista flamencoja on kokoontunut viikonlopuksi tanssimaan, laulamaan, soittamaan ja juhlimaan. Edustettuna ovat isäntämaa Ruotsin lisäksi Suomi (12 henk.), Tanska (3 henk.), Viro (3 henk.) ja Venäjä (1 henk.). Lukuun ottamatta viereisen tilan muuleja ympärillä on pelkästään flamencoja.

Olen monta kertaa miettinyt, miksei ulkomaalaisten kollegojen kanssa ole enemmän yhteistyötä. Flamenco opiskellessa on aina lähdettävä Espanjaan, joten muihin maihin tutustuminen jää vähemmälle. Kuitenkin esim. suomalaisilla ja ruotsalaisilla on hyvin samantapaiset lähtökohdat flamencon tekemisessä. Ollaan ulkomaalaisia, siis ei-espanjalaisia, yhteiskunnallinen tausta on samantapainen, suomalaiset ja ruotsalaiset ammattilaiset kohtaavat hyvin paljon samanlaisia ongelmia. On mielenkiintoinen tilanne olla yhdessä, kerrankin ilman espanjalaisia - kaikki samanarvoisina pohjoismaisina pulliaisina.

Ruotsalaisilla on runsaasti tanssiopetusta, hyviä kitaristeja, flamencoyhdistykset ainakin Tukholmassa ja Malmössä. Ruotsalaisia ammattitaitoisia flamencoja löytyy monia, tunnetuimmat lienee **Israel Galvánin** ryhmässä tanssinut **Beata Alving** ja kitaristi **Erik Steen** Flamenco Fusion-ryhmineen. Tukholman Dans-höghskolanissa voi erikoistua flamencoon ja saada flamencopedagogin paperit. Kuitenkaan Ruotsissa ei löydy ainuttakaan flamencofestivaalia, espanjalaisia tuodaan kyllä tanssikursseja pitämään mutta esityksiä järjestetään harvemmin. Tukholman Sacai-yhdistys on ollut pystyssä vain muutaman vuoden. Itse yllätyin siitä, miten positiivinen kuva varsinkin ruotsalaisilla on suomalaisesta flamencosta. Moni kehuu uomalaisen flamencon korkeata tasoa ja suomalaisten vakavuutta flamencon suhteen. Eikä sitä voi muuta kun sulaa, kun ventovieras ihminen tulee halaamaan ja kertomaan miten paljon pitää juuri minun tanssistani. Sen jälkeen ei ventovieraita enää olekaan - ei puhuttakaan asiallisen **kylmästä ruotsalaisesta small talkista**.

Fiesta Nordican aikana käydään myös vakavampaa keskustelua pohjoismaisesta flamencoyhteistyöstä, haave pohjoismaisesta yhteisfestivaalista on ollut olemassa jo jonkun aikaa. Kun kysymme ruotsalaisilta miksei heillä ole festivaaleja, kun oman sanomankin mukaan yleisöä riittäisi, he toteavat ettei ole rahaa, ei avustuksia, ei sponsoreita, ei tilaa. Suomalaiset ovat siis uhkarohkeita festivaalinpyörittäjiä - ei täälläkään avustuksia juuri irtoa, työ on harvan ihmisen harteilla, ja kuitenkin Tampereen flamencoviikko on ollut pystyssä jo lähes kymmenen vuotta, Helsingin festivaali puolet vähemmän.

Fiesta Nordica toimi konseptina mielestäni aivan loistavasti. Asuttiin leiritalalla, siivouksesta ja ruuanlaitosta huolehdittiin yhteisvoimin. Auttajia oli kuitenkin aina niin runsaasti, ettei tehtäviä aina riittänyt kaikille. Hinta oli myös suhteutettu niin, että ulkomailta tulevat maksoivat pelkästä ruuasta, kun taas ruotsalaiset, joilla ei ollut yhtä paljon matkakuluja maksoivat majoituksesta kaikkien puolesta.

Workshopeja järjestettiin kolmen päivän aikana laidasta laitaan. Tanssia opettivat **Kaari Martin** ja **Marianna Verdecia** Suomesta sekä **Tanja Tuurala**, **Karin Jalvén** ja **Maximo Martín** Ruotsista, kitaraa **Emil Pernblad** ja **Erik Steen** Ruotsista, perkussioita ruotsalaistunut meksikolainen **Rafael Sida Huizar** ja laulua suomalaisille tuttu **Thierry Boisdon** Tanskasta. Erik Steen piti myös

palmostunteja vasta-alkajista edistyneisiin. Varsinkin tanssijat iloitsivat mahdollisuuksista opiskella myös laulua, palmaksia ja perkussioita.

Itse ehdin kokeilla monenlaista - pisteitä saa varsinkin Thierry mainiosta lauluopetuksestaan. Laulutunteja oli kolme - sevillanas, tangos ja siguiurias, siis jokaiselle jotakin. Thierryn laulusta tiesin nauttia jo ennestään, nyt hän osoittautui myös selkeäksi ja kärsivälliseksi pedagogiksi. Erik Steenin palmastunti oli myös vallan mainio, tällaista opetusta toivoisi Suomestakin löytyvän. Erik on omaperäisen kitaroinninsa lisäksi varsinainen rytmihirmu. Tanssi por buleriaskin sujuu, ilta-myöhään...

Tanssiopettajat olivat valinneet selkeät workshop-teemat, joten luvassa oli harva "normaali" tanssitunti. Ruotsalaistunut suomalainen Tanja Tuurala on opiskellut tanssia monipuolisesti, m.m. Lontoosta, joka näkyy selvästi hänen tyyliinsä. Hänen workshopinsa aiheena oli improvisaatio, uuden liikekielen löytäminen, koreografinen ajattelu. Karin Jalvén edusti aivan toisenlaista ajattelua - hänen opetuksensa keskittyi rytmeihin, eri rytmisarjojen tekemiseen, tarkkaan kuuntelemiseen. Maximo Martín opetti, ainoana miesopettajana, m.m. farruca. Suomalaisista Kaarin tunneilla hikoiltiin vuolaasti kengätöntä flamenco tanssien, Manna taas edusti perinteitä opettaen m.m. ihastuttavaa huivibuleriasta - auringonpaisteessa, niityllä, kitara ja laulusäestyksellä.

Varsinaista iltaojelmaa ei ollut, mutta sehän flamencoilta onnistui iltana kuin iltana. Juergat sujuivat kahdeksankymmenen innokkaan palmeron säestämänä, ja innokkaita cajonisteja löytyi koko orkesterin verran. Myös laulua kuultiin alku-ujouden jälkeen, jopa soleáa aamutunneilla... Kitaroista huolehtivat ruotsalaiset, ja kitaristeja löytyikin koko liuta varmoja soittajia. Varsinaisia esityksiä ei ollut, lukuunottamatta isäntien vaatimaa tampereenkielistä sevillanasta.

Tunnelma oli hieno koko viikonlopun ajan - lähtiessä uusia ystäviä tuli jo ikävä. Suurkiitokset tietenkin tapahtuman järjestäjille, Svenska Flamencoföreningen Sacai:lle, jonka aktiivit ahkeroivat koko viikonlopun ajan. En voi muuta sanoa kuin toivoa että pääsisin toisen kerran mukaan yhtä onnistuneeseen, hauskaan tapahtumaan!

Lisää sellaista!!

Tampereen Flamencoviikon vahvaksi perinteeksi muodostuneet suomalaisen flamencon illat Teatteri Telakassa olivat tämän vuoden helleilmalla varsinainen koetus - kuumuuden suhteen. Vuosi vuodelta en voi muuta kuin ihmetellä aina yhtä lämmintä tunnelmaa, jolla esiintyjät

Tiistai-iltat ei ollut tässäkään poikkeus - yleisö oli hyvin mukana alusta asti, varsinkin kun illan avasi kotikaupungin kasvatti eli Tampereen Flamencoyhdistys. Nuori ja innokas yhdistys oli saanut kasaan ryhmän, johon kuului tanssija Ilse Brandtin lisäksi kitaristi Toni Jokiniitty, laulajat Niina Rintamäki ja Tuuli Haapala sekä palmero Minna Hagman. Innokas yhdessä tekeminen on tuottanut tulosta - todisteena tientos, jossa kaikki pääsivät näyttämään kyntensä. Ensinnäkin biisivalinta oli hyvä, varsinkin aloitteleville laulajille, jotka rohkeasti ilmaisivat yksin ja yhdessä, ja kitaristille, joka selvisi sekä laulun että tanssin säestämisestä kunnialla. Katja Toivosen tekemä koreografia oli tasoltaan esittäjälleen mitä sopivin - selkeä, kokonainen biisi, jota katsoi mielellään. Hiukan haluan narista ryhmän palmaksista - palmakset ovat aivan yhtä tärkeä osa esityksestä kuin muut, joten jään kaipaamaan niissä enemmän varmuutta ja ennen kaikkea parempia ääniä, ettei jää "läiskimiseksi".

Vakavuutta,

hurmaavuutta

ja säpinää

Tove Djupsjöbacka

Aivan toisenlaista tekemistä edusti illan seuraava numero, farruca con abanico Marianna Verdecian koreografioima. Musiikkipuolesta vastasivat kunnialla Juha Leino ja Juho Koskimies, joka Telakan tekniikan jekkuiltua tamperelaisille päätti esiintyä ilman äänen-toistoa. Hyvä niinkin, Juhan kirkas laulu kuului ongelmitta, kitara sen sijaan jäi hiukan tanssin alle - Juhon kitarointia olisi mielellään kuullut enemmänkin. Alusta alkaen minua jäi vaivaamaan kappaleen idea - neljä kaunista naista rohkean avonaisissa housupuvuissa viuhkoineen ja vaihtuvine muodostelmineen, ja lajivalintana siis farruca, kaikkien joaquin corteksien ja muiden machokukkojen hehkuttelunumero. Marianna Verdecia on koreografina konkari ja varma tekijä, ja varmat tanssijat Joanna Gefwert, Maija Lepistö, Anne Riikola ja Kati Vyyryläinen olisivat selvinneet huomattavasti vaikeammastakin, joten mikä jäi puuttumaan? Minä jään ainakin kaipaamaan halua ilmaista jotakin, joka mielestäni pitäisi olla flamencossa kaiken lähtökohta. Farruca perinteisenä miehisenä virtuoosilajina ei tarkoita ettei se voisi olla ilmaisevaa, ja kun lajiin tuodaan naiset ja naisellisuuden edustajana viuhkat ilmaisua olisi mahdollisuus vielä monipuolistaa. Nyt tanssijat jäivät ilmeettömiksi muodostelmiensuorittajiksi. Tanssi oli taidokasta, koreografia oivaltava ja säestys hoidettu varmoin ottein, mutta minulle jäi puuttumaan se itse ydin - se mitä teoksella haluttiin sanoa.

Farruca. Kuva: AK

Ensimmäisen puoliajan viimeisinä esiintyivät porilaiset flamencot, Estudio Flamenco Maria Kausen edustajat. Joka kerta en voi muuta kuin ihmetellä, mikä Marian salaisuus on - hänen lapsioppilaansa ovat Suomessa vailla vertaa, eikä heidän intonsa vaikuta juuri hiipuvan. Vanhemmat lapsioppilaat esittivät guajiran viuhkoilla, jossa oli jo ihan ammattimaisia otteita. Osan heistä näin esiintyvän jo vuonna 1998, joten kyseessä ovat tosiaan jo kokeneet tanssijat iästään huolimatta. Selvästikin on esityksiä riittänyt, sen verran varma näyttämöllinen ote oli kaikilla ryhmän jäsenillä. Maria itse esiintyi kastanjetein clasico español-numerossa sekä miesoppilaiden edustajan Pasi Nokelaisen kanssa sevillanaksessa, jossa hän kyllä karismallaan ja persoonallaan varasti shown. Esityksen päätti rumba, jossa myös ihan nuorimmat pääsivät mukaan, ja encorena Maria ja nuoret tarjosivat vielä buleriatakin. Taattua showta alusta loppuun, kaikki annoksella suurenmoista tanssin iloa! Maria Kauselle lisäpisteitä siitä, että hän uskaltaa tehdä oppilailleen aivan "oikeita" koreografioita - flamenco ei pääse jäämään pelkästään lastentanssittamiseksi vain päästään heti itse flamenco. Itse ainakin nautin varsinkin nähdessäni nuorimpienkin esittävän täysin luonnollisesti patita por buleriasta...

Lisää sellaista, Oulu!

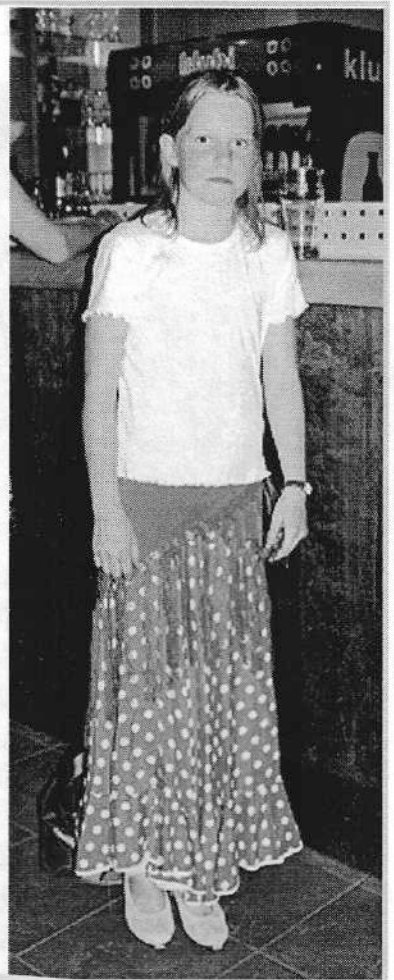
Viilentävän väliajan jälkeen kehiin pääsi Pohjoinen Flamenco ry teoksella Poema Flamenco. Jälleen kerran jaksan ihmetellä miten Soili Heikkisellä ja oululaisilla riittää voimaa ja ideoita. Joka vuosi nähdään mielenkiintoisia kokonaisuuksia, jotain uutta, ja aina vahvalla suomalaisella flamencohengellä höystettyä esiintymistä. Tällä kertaa vahvistuksena toimivat näyttelijät Paavo Pyykkönen ja Jarmo Taimen, jotka yhdessä tanssijoiden kanssa esittivät suomennoksia perinteisistä flamencoletroista. Niin monta kertaa olen kuullut kysymyksen "mistä se flamenco oikein kertoo", ja tässä olivat vastaukset, suomalaisille pulliaisille yhdessä paketissa sitä, mistä flamenco kertoo. Mieleen jäivät monet kohtaukset, m.m. Jarmo Taimenen vahva alku mustalaisena olemisesta. "Lebrijan vankilassa on 25 vankiiselliä, kahdessakymmenessäneljässä olen jo ollut, kaikkein pimein minua odottaa". Tämän vakavuuden kontrastina sai iloita naisten yhdessäolosta iloisine letroineen ja Paavo Pyykkösen ja Pirjo Lempeän mahtavasta riiauskohtauksesta. "En varmaan ole kaikkein komein ihailijasi mutta ainakin kärsivällisin". Myös suomennettu zorongo gitano täytti tehtävänsä. Suomennoksista turhalta tuntui mielestäni ainoastaan tangos de Málaga, joka tuntui kokonaisuudessa hiukan irtoneiselta. Myös tanssipuoli hoidettiin kunnialla. Mieleen jäivät varsinkin Beata Alvingin ilmatavat kauniit koreografiat Miguel Povedan upeaan musiikkiin, Lamento por alegrias ja Livianas. Soili Heikkisen koreografioista viehätti varsinkin hurmaava Fernanda, paljasjalkaisen naisjoukon voimannäytteenä. Juuri tässä numerossa löytyi kuitenkin myös huomattavaa rytmistä epävarmuutta. Kuitenkaan en voi olla kadehtimatta Pohjoisen flamencon tanssijoita, jotka pääsevät oppilasnäytöksinä tekemään tällaisia esityksiä - näyttäviä, vaihtelevia ja ennakkoluulottomia!

Käyntikortteja Tampereelta...

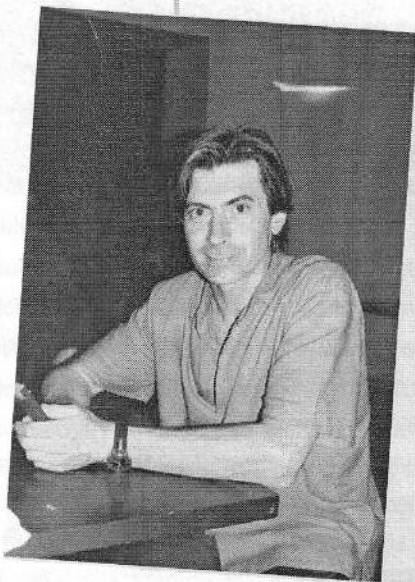
Auli Kaartinen

Emmi Korhonen, 11 v. Pirkkalasta, on tanssinut neljä vuotta Sinikka Vainion johdolla satuflamenco keskitasolla ja osallistuu jo kolmansille festareilleen. Kurssilla hän ei nyt ole, mutta esiintyi Rautatieasemalla ja Koskikeskuksessa. Viime vuonna hän oli sevillanasillassa, tämä puolestaan jää ainoaksi tämän viikon tapahtumaksi.

Emmi kaipaa enemmän juttuja lapsille ja toivoisi esityksien alkavan aikaisemmin.

12

Paul Moerman Tukholmasta on ammatiltaan tanssija ja näyttelijä. Toinenkin ruotsalainen Tampereella on; viime vuonna heitä oli neljä. Hän osallistuu toista kertaa, nyt cajon- ja ylempälle tanssikurssille. On hienoa ettei tarvitse aina mennä Espanjaan asti, siellä hän on ollut pari kertaa tanssimassa 5 ja 2 viikon ajan. Campallosta hän toteaa:

Kaikilla on persoonallisia juttuja, ja Karon cajon-kurssi on myös ok; viime vuonnakin Solerin kurssi oli hyvä, aivan kuin olisi ollut flamencokonsertissa joka päivä. Moerman kirjoitti jutun, hänellä on "something to tell". Valitettavasti Paul ei pääse Galvanin kursseille Helsinkiin.

Suomalaiset ovat usein hyviä pedagogeja. Juergojen suhteen suomalaiset etenevät koko ajan ja meno paranee.

Sinikka Vainio (Tampere) edustaa järjestäjiä. Tuntuu hyvältä, kun kaikki lopulta rullaa, ennen festaria on aina hässäkkää. Viikko sykkii vuorokauden ympäri.

Suomalaiset illat ovat olleet erilaisia, teatteria oli nyt paljon. Oulun esitys oli hyvin suomalainen ja Sinikka piti siitä ettei yritetty olla espanjalaisia. Esitykset sopivat hyvin Telakan henkeen. Juergat ovat upeita, Povedan laulut jne, kaunis sääkin vaikuttaa. Laulukurssi on aivan fantastinen, Poveda on rento, hauska, hyvä opettaja.

Pia Koivurova, nykyinen tamperelainen, on ensimmäistä kertaa Tampereen festareilla. Hän ei osallistu kurssille, mutta on muuten koko viikon mukana.

Telakalla on ihana tunnelma, hikiäinen ja lämmin, hyvä yhteishenki. Jatkot ja lämmin yö kruunaavat kaiken.

Päivyt Huttu-Hiltunen Oulusta:

On kuuma fiilis, lämpimämpää kuin aikaisemmin. Tanssikurssi on nyt helpompi kuin yleensä. Telakka on pieni ja kuuma eivätkä kaikki esitykset pääse oikeuksiinsa. Juergassa illalla on aivan ihana tunnelma, kun pojat laulavat patiolla, mutta voisivat he kyllä aloittaa aikaisemmin kuin puolilta öin.

13

Kouvolalainen Anna-Maija Jukkara osallistuu jo neljättä kertaa festivaaleille.

On mukavaa, tunnelma tiivistyy koko ajan. Suomalaiset esitykset, antoivat uskoa ja toivoa ettei, aina tarvitse tuoda ulkomaisia esiintymään. Tanssikurssista: Jukkara pitää enemmän naisten opetukselta, koska kroppaa käytetään monipuolisemmin. Hän kaipaasevillanasiltaa teltassa viikon alkajaisiksi, kuten aikaisempina vuosina. On ihanaa tavata ihmisiä ja jutella ja hän nostaa hattua sille että festari jatkuu tänäkin vuonna.

Piia Kuivalainen Turusta on ekaa kertaa Tampereella, kun vihdoinkin pääsi tulemaan. Hän osallistuu ylimmän tason tanssikurssille.

Kurssi on hyvä ja hikiäinen, joskin lattia on kova. Viikolla on hyvä meininki ja helletä, sosiaalinen puoli on kurssin ohella tärkeää ja hän odottaa innolla loppuviikkoa. Vierestä kuului soraääni siitä että flamencotanssijat yrittävät olla kaikkien alojen taiteilijoita, mutta Piian mielestä on kiva että yritetään tehdä kaikenlaista ja tehdään yhteistyötä eri alojen taiteilijoiden kanssa.

14

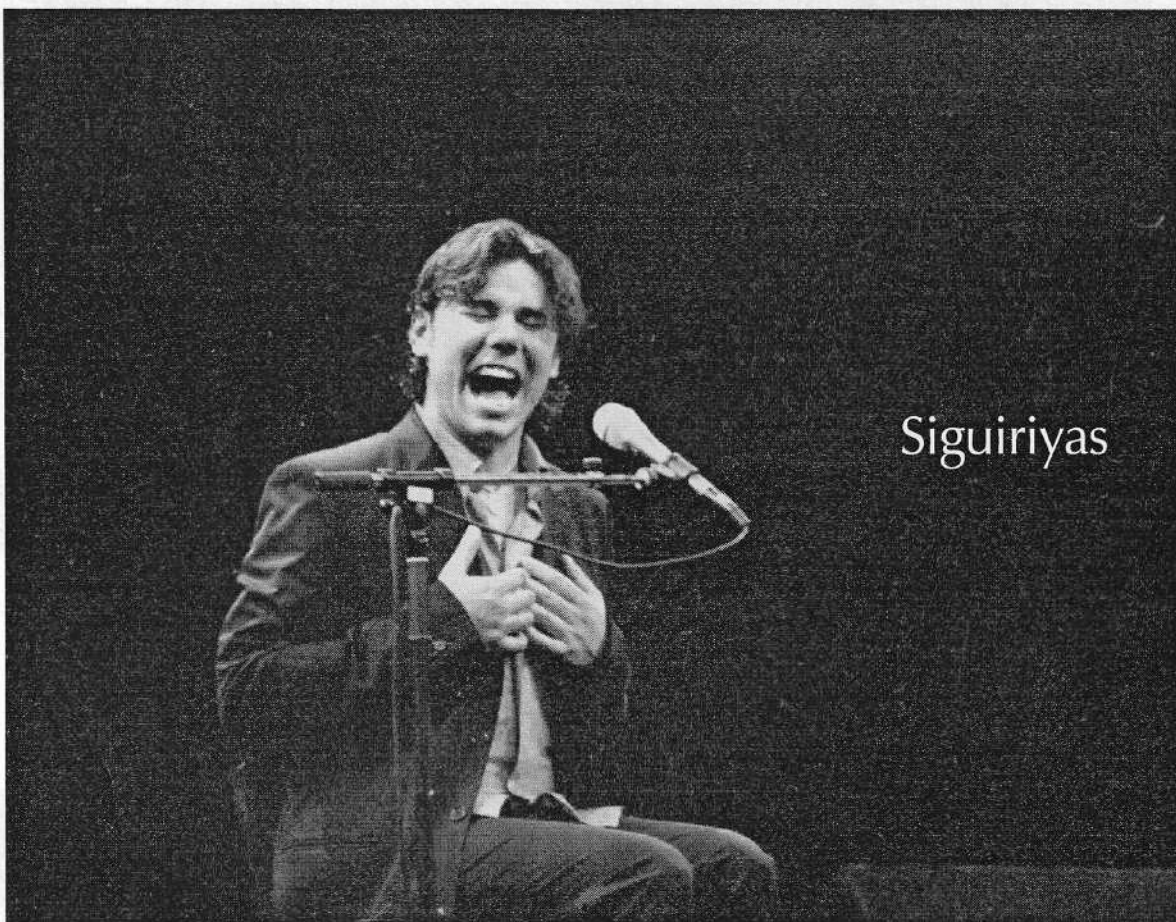
Juergaa eli ...

15

hulinaa hämäläisissä iltamissa...

Kuvat: Auli Kaartinen

Siguiriyas

Miguel Poveda, kuva: AK

En ole koskaan tullut ajatelleeksi miten täysin erilaisia yleisöjä esiintyjällä voi olla edessään. Enkä olisi tullut ajatelleeksi nyt Miguel Povedan konserttissakaan, jollei hän itse olisi asiasta maininnut. Kun on vajaan viikon verran pitänyt kurssia, tutustunut ihmisiin, laulanut ja humaltunut heidän kanssaan, niin esiintyminen näille samoille ihmisille on varmasti erilaista kuin "tavallisessa" konsertissa. Silloin voi vaikka spiikata seuraavan kappaleen rennosti tyyliin:

"Nyt tää vois laulaa vaikka siguiriyän, jookos?"

Katalonian koulukunta

Pakkahuoneen konsertti osoitti, että syvemmät *palot* eivät ole Povedan repertuaarissa sattumalta: hän taitaa ihan oikeasti olla melko vakavamielinen nuori mies – siis ainakin mitä musiikkiin tulee. Konsertin kolme ensimmäistä kappaletta ovat ihan sitä aitoa itseään: *martinete*, *taranta* ja *malagueñas*. Salin takaosan baarissa jostain laitteesta kuuluu alussa itsepintainen hurina, joka on tuhota herkän martineten, mutta viime tingassa

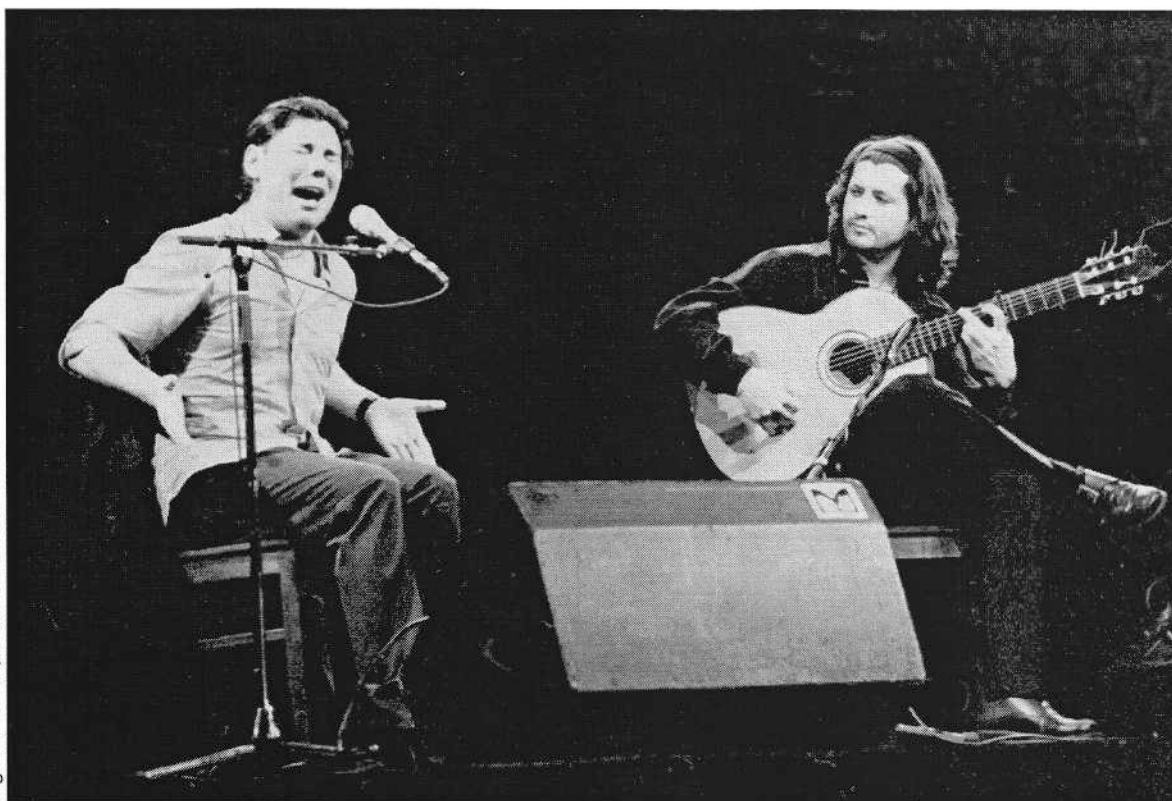
hurina lakkaa ja Povedan äänen taika laskeutuu saliin.

Ja se ääni, se on pelkkää hunajaa! Povedalla on hienon hieno tekniikka, jonka avulla hän ikään kuin pidättelee kappaleita lähellä, hyväilee niitä ja laskee sitten kuulijoidensa luo. Tässä suhteessa – ja etenkin kepeän *cantiñaksen* sävelissä – hän muistuttaa paljon toista barcelonalaista laulun taitajaa, **Mayte Martínia**.

Juha Leino

Tampereen VIII flamencoviikko
Laulukonsertti Pakkahuoneella
1.8.2002

Miguel Poveda, laulu
Juan Gómez "Chicuelo", kitara

Jos ohjelmisto on enempi vakavanpuoleinen tai ei aina-kaan riehakas, niin muutenkaan Povedaa ei voi syyttää kosiskelusta. Mitään hittikavalkadia ei kuulla, vaan kaikki kappaleet kuulostavat siltä, että ne syntyvät tässä ja nyt, tälle yleisölle. Ja kuin palkinnoksi antaumuksellisesti kuuntelemisesta silloin tällöin kuuluu joku levyltä tuttu letra. Tulkitsen tämän luottamuksenosoitukseksi suomalaiselle flamencoyleisölle. Mielistelyyn tai helpoon suosion etsimiseen ei ole tarvetta.

Huonompia kitaristeja, kiitos

Mayte Martínin, **Ginesa Ortegán** sekä Povedan levyillä soittanut (niinpä niin: barcelonalainen) **Juan Gómez** "Chicuelo" lienee tällä hetkellä halutuimpia säestäjiä nuoren polven laulajien keskuudessa. Tai säestämisestä ei tässä tietenkään saisi puhua, kuten ei saisi puhua lied-pianistienkaan yhteydessä. Chicuelo loihtii kitarastaan paljon enemmän kuin vain säestyksen, hän luo kokonaisen maailman, joka on sopusoinnussa näiden laulajien tyylin ja näkemyksen kanssa. Hänen oma musiikkinsa on myös aivan liian hyvää, jotta häntä voisi ajatella vain säestäjänä.

Pakkahuoneella Chicuelo ei tosin näytä kaikin ajoin olevan tyytyväinen kitaransa sointiin – enkä muuten ole oikein itsekään, tosin luultavasti eri syystä kuin hän.

Enemmän pidin hänen seuraavan päivän soolo-konsertissaan yhdessä kappaleessa käyttämästään lainakitarasta. Mutta tämä on sivuseikka siinä harmonioiden ja rytmien ilotulituksessa, jonka tämä mestarikitaristi järjestää. Kappaleet ovat täynnä (ehkä liiankin täynnä?) Chicuelon musiikillisia kysymyksiä, kommentteja ja vitsejä. Kuulijan kannalta saattaisikin olla parempi, jos laulukonsertin kitaristi ei olisi aivan näin hyvä. Silloin ei tulisi ongelmaa siitä, kumpaa oikeastaan pitäisi kuunnella...

Laulua lauteille

Poveda ratkaisee asian tyylikkäästi ylimääräisessä numerossa. Yksin lavalla, seisten, hän laulaa **Antonio Mairenan** zambraa jopa kuulostaen hieman Mairenalta. Salista poistuessa päässäni ei ole epäilyksen häivää: hieno konsertti. Minulla on kuitenkin salaisuus; kokemus, jolle mikään esitys ei voi vetää vertoja: kun olin puolivahingossa päätenyt istumaan yksin Telakan ihmeellisen saunan hämärään ja ikkunan läpi kuuntelin terassilla istuvia Povedaa ja Chicueloa, jotka antoivat spontaanin musiikkinsa virrata lämpimään kesäiltaan. Tuollaista ei voi koko maailmassa tapahtua missään muualla kuin Tampereella, eikä sellaisia hetkiä unohda.

GRUPO CHICUELO

TULLIKAMARIN
PAKKAHUONE
2.8.2002

Tommi Virtanen

Chicuelo. kuva: AK

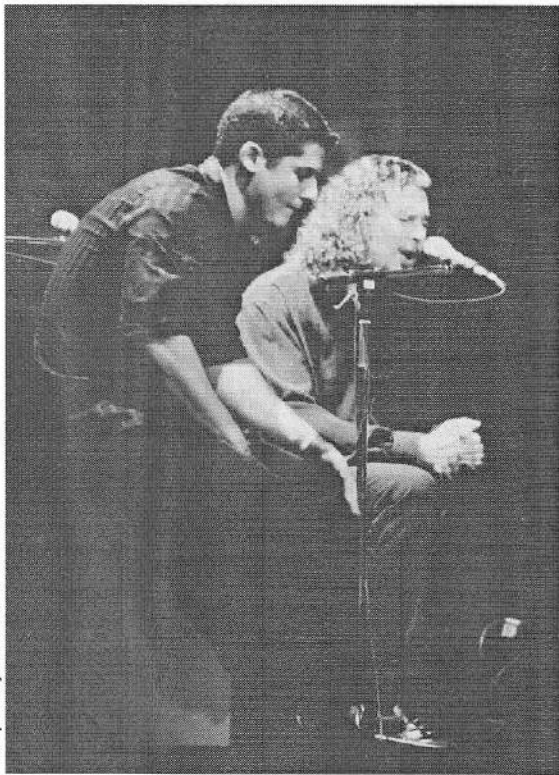
Juan Gomez "Chicuelo" on nouseva tähti. 34-vuotias kitaristi on kiilannut flamencon ykköskaartiin ja vientiä tuntuu riittävän. Yhteistyö Miguel Povedan kanssa on ollut hedelmällistä jo kahden levyn verran. He ovat musiikillaan tuoneet raikkaan katalonialaisen tuulahduksen flamencoön. Olikin ilahduttavaa saada nämä barcelonalaiset taiturit Tampereelle. Olin myös iloisesti yllättynyt Chicuelon kitarakurssista. Hänen kaltaisensa tähdet kun jakavat oppejaan harvoin.

Olin kitarakurssilla hämmästellyt Chicuelon teknisesti täydellisyyttä hipovaa soittoa koko viikon. Festivaalivieraat saivat nähdä välähdyksiä hänen virtuoosimaisuudestaan jo Telakan joka iltaisilla Juergoilla. Torstai-iltainen Povedan konsertti sai minut ja muut pai-

kalla olijat hurmukseen. Olin täysin myytyä miestä.

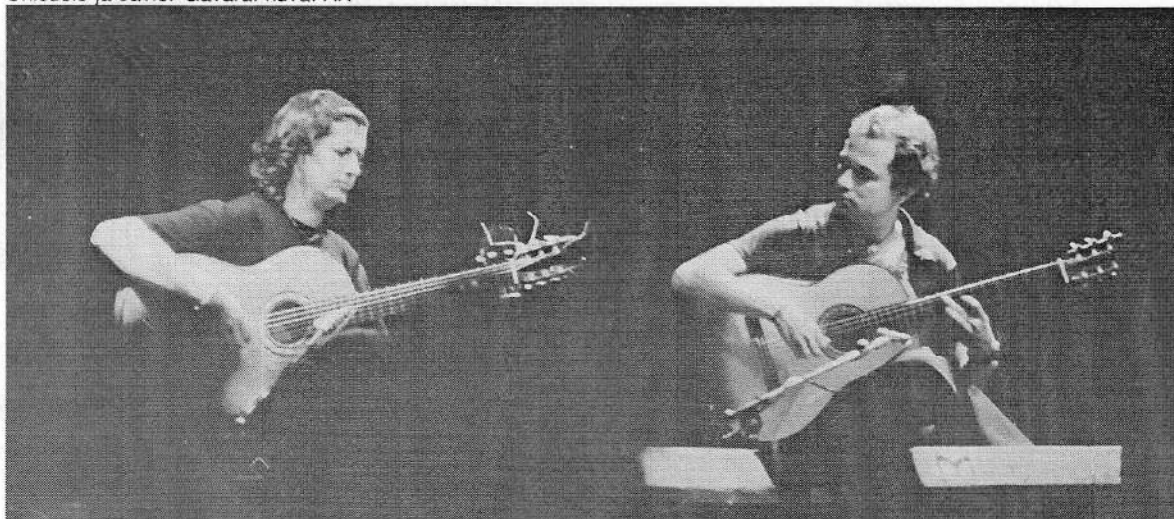
Mielessäni olin nostanut maestroni jo jalustalle ja valmistauduin vastaanottamaan jotain ennen kokematon. No, niinhän ei pitäisi tehdä. Hyväkin konsertti voi muuttua keskinkertaiseksi elämää suurempaa odottaessa. Odotuksilta vain on vaikea välttyä kun tietää tekijämiesten olevan paikalla.

En kokenut edellisiltaisen kaltaisia värinöitä. Ilman laulua kitara tuntui kaipaavan jotain. Chicuelo soitti hienosti ja taitavasti, ja paljon, mutta edes kitaristina en ole halukas vastaanottamaan arpeggioita toistensa perään. Tunsin puutuvani. Chicuelon tapa säestää, kyky kutoa matto Povedan laulun alle, oli laulukonsertissa ainutlaatuista. Mielestäni hän säestää erittäin tyylijajuisesti ja musikaalisesti, vaikka kaikki eivät hänen rikkaasta ja modernista soittotavasta pidäkään.

Parhaimmillaan konsertti olikin vierailevien tähtien aikaa. Tanssikurssin opettaja **Rafael Campallo** oli tuuraamassa perkussionisti **Isaac Viguerasta**, joka ei ollut voinut lentää Suomeen korvatulehduksensa vuoksi. En tiedä miltä soitto olisi kuullostanut Isaacin mukana ollessa, mutta hyvin Rafaello kokonaisuutta täydensi. Omimmillaan hän oli kuitenkin tanssiessaan. Lavalokarisma säteili salin takaosaan saakka ja tunnelma oli sähköinen.

Chicuelo ja Javier Gavara. kuva: AK

Samaa en voi sanoa laulaja **José Antonio "Salaosta"**. Hänen ohuen nasaali äänensä ei minua miellyttänyt. Varsinkin ylärekisterissä falsetissa laulaessaan Salaon ääni oli viiltävä, eikä sitä parantanut turhat desibelit.

Korviin kävi. Tähten asemasta nauttiva Miguel Poveda vieraili konsertin loppupuolella ja varasti shown. Hänen äänensä soi yhtä jumalaisesti kuin edellispäivänäkin. Ero Salaon akuankkamaiseen tyyliin oli kohtuuttoman suuri.

Ohjelmisto oli kasattu siten että vauhtia ja muusikkojen lukumäärää lisättiin asteittain. Se tuntui toimivan. Liian pitkän alun sooloilun jälkeen Chicuelon rinnalle astuivat kitaristi **Javier Gavara** ja viulisti **Carlos Caro**. He hoitivat tonttinsa moitteetta ja toivat soittoon aivan uusia, yleismaailmallisia sävyjä. Musta viulisti paljastuikin niin jazzin kuin kuubalaisen musiikin taitajaksi, vaikka asuikin Barcelonassa. Barcelona tuntuu olevan melkoinen kulttuurien sulatusuuni, mikä selittää sieltä tulevien flamencojen ennakkoluulottomuuden. Ehkäpä sikäläiset eivät ole liiaksi perinteiden kahlitsemia. Kataloniahän ei ole vanhaa flamencoseutua.

Parhaimmillaan Chicuelo on rytmisemmässä materiaalissa, mitä konsertin loppupuoli edusti. Hänen perkussiivinen tykityksensä oli vaikuttavan taiturimaista. Arvostan myös hänen modernia harmoniantajuaan, rikasta sointujen käyttöä. Harmitti kuitenkin kvintetin vakioperkussionistin puuttuminen. Ehkä hän olisi johdattanut Chicuelon pois arpeggioiden suosta rytmikkäimmille vesille.

Valtionpäättänsija Pagés

Sampsa Peltonen

"FLAMENCO REPUBLIC on mielikuviutusvaltio, ihannemaa, jossa kaikki kansat ja kulttuurit elävät sovussa flamencon lakien vallitessa. Tapahtumapaikkoina voisivat olla Ilo, Suru, Ankaruus, Riemu, Eleganssi, Nostalgia ja Komiikka. Pelkkiä Vastakohtiako? - sitä flamenco juuri on." Näin valotti käsiohjelma Tampere-talon Isossa salissa nähtävän Compañía María Pagésin konsertin lähtökohtia.

Luonnehdinta on mieluinen flamencon ei-andalusialaiselle harrastajalle, joka joskus saattaa tuntea syntyneensä väärään maahan. Letra oli paikalla seuraamassa.

Esitys alkoi runsaslukuisen, manselaisheiteessä lämmentyneen yleisön edessä hämärässä salissa joukko-kohtauksella, jossa tanssijat keskittyivät kukin omaan liikkeeseensä soleán tahtiin. Pikku hiljaa tanssitasavallan kansalaiset ryhmittivät tanssimaan enemmän yhdessä; ideana oli varmasti synnyttää mielikuva yksinäisistä tanssijoista, jotka perustavat kuin huomaamattaan yhteisen valtion. Tämän ajatuksen kehittäminen jäi vähän puolitiehen, ja seuraava numero Garrotín meni ainakin allekirjoittaneelta vähän ohi. Minut havahdutti keskittymään vasta päättänsijan hauska salamannopea vaatteidenvaihto keskellä lavaa huivin takana.

Ensimmäinen varsinainen yhteisnumero oli naistanssijoiden alegrías, josta en pitänyt yhtään. Huivin käyttö oli niin repivää, että riepuraukkaa tuli oikein sääli. Tanssissa oli ehkä haettu jonkinlaista girlpoweria, mutta tytöt riehuiivat sellaisessa tirti-tran-tran-transsissa, että yleisö ei tuntunut pääsevän moisen energian kanssa samalle aallonpituudelle. Taustalla taputtaneet pojat päästettiin alegrían jälkeen fiilistelemään omaa farrucaansa. Minä olisin toivonut näkeväni enemmänkin farrucalle ominaista kukkoilua, mutta toisaalta tanssissa viehätti se, että esiintyjät olivat lavalla yksilöinä – joukosta erotui heti yhtäältä erilaisia persoonallisuuksia, toisaalta eritasoisia tanssijoita, etunenässä suvereenisti **José Barrios**.

María Pagés. Kuva: AK

Alku ei ollut vielä saanut minua tai vierustovereitani hakemaan Flamencon tasavallan kansalaisuutta, mutta valmistautuminen seuraavaan Seguiriyas-numeroon kosketti kyllä kauneudentajuani. Lavan keskellä spotin valossa seisoi ylväästi **María Pagés** ylväänä mantóniin kietoutuneena ja peineta hiuksissa; yksi tanssijoista sirotteli valokeilan reunalle liitujauhoa, joka jäi hienovärisesti leijumaan frillattoman helman ympärille; samanaikaisesti yksi kuori huivin Pagésin harteilta ja toinen poimi peinetan, joka irtosi nutturasta kuin sulka siivestä. Tunnelma oli luotu, ja hienosti ajoitettuna alkoi kovaäänisistä kuulua rahiseva äänitys **Rosalía de Trianan** ja **Manuel Vallejon** tulkitemasta alkuvoimaisesta seguiriyasta. Kitaristit soittivat muutamia sointuja tallenteen päälle, mikä toimi musiikillisesti yllättävän hyvin; illuusio ei rikkunut edes silloin, kun levymusiikki vaimeini ja **Ana Ramón** jatkoi samaa paloa omilla letroillaan. Näytöksen jälkeen kuulin, että moni ei ollut pitänyt Anan äänestä, mutta minä ainakin olin laskea alleni juuri tämän numeron aikana.

Itse päättänsijasta on vaikea muodostaa mielipidettä. Pagés on tunnettu pitkistä ja ilmaisuvoimaisista käsistään sekä elävästä lantiostaan, mutta hän käyttää niitä niin ahkerasti, että käärmänaisten kiemurat muodostuvat joskus tanssissa itsetarkoitukseksi, mikä hajottaa katsojan huomion pois itse tanssista. Sen lisäksi on syytä aprikoida, millaisella otteella hän mahtaa tasaval-

taansa johtaa – ainakin naistanssijoihin nähden Maríalla taitaa olla diktaattorin taipumuksia, sillä tytöt saivat luvan suorittaa omat osuutensa hyvin järjestäytyneen oloisissa riveissä ilman yhtä suurta omaa ilmaisuvapautta kuin miestanssijat. Naisista kuitenkin erottui selkeästi Tämänvuotisissa flamencokilpailuissa voitokkaaksi osoittautunut **Rocio Molina**. Hänen pippurinen mutta juureva ja pyylevä olemuksensa muodosti hauskan parin parhaalle miestanssijalle herratossavaismaisen suloiselle **José Barriosille**, jolla puolestaan oli ilmiömäiset koomikon lahjat.

Loppua kohden tanssijat pääsivät kaikki irrottelemaan muutamassa mehevän koomisessa kohtauksessa – koko compañía tuntui nauttivan niistä täysin rinnoin. Oli mukava nähdä suurella lavallakin sitä ”guasaa” – hämäävää ilottelua, räkäistä naurua, lekeriksi lyömistä – joka on flamencolle niin ominaista silloin kun sitä autenttisimmillaan joskus pääsee näkemään. Näistä oli hyvä esimerkki lopun perkussionumero, jossa tanssijat pyrähtelivät lavalle milloin koputtaen, milloin taputtaen tai taidokkaasti kepillä naputellen; makeimmat naurut irrotti kuitenkin Pagésin vähäeleisen hauska kastanjettinumero, joka (varmasti esittäjän tietämättä) toi kaikkien mieleen ristiriitaisia tunteita herättäneen kesäisen siiderimainoksen.

Ryhmän helmet Rocio ja José

Tanssikonsertti ei ollut tämänvuotisen flamencoviikon parasta antia, mutta herätti paljon ajatuksia. Pääsin suureksi onnekseni purkamaan tuntemuksiani molempien lempitanssijoitteni kanssa konsertin jälkeisessä nautinnollisessa juergassa.

José Barrios ja Rocio Molina ovat varmasti sikäli tyypillisiä uuden polven tanssijoita, että he eivät ole peräisin tunnetuista flamencosuvuista vaikka andalusialaisia ovatkin. Molemmat kertoivat harrastaneensa tanssia (danza españolaa ja kalassista) pienestä pitäen ja kiinnostuneensa flamencosta musiikin kautta. He ovat Pagésin ryhmän uusimmat tulokkaat (vuoden alusta),

ja molemmat ovat olleet tyytyväisiä ensimmäiseen kiinnitykseensä: Flamenco Republic on ollut – ei vähiten johtajattaren Riverdance-esiintymisen ansiosta – suuressa suosiossa ympäri maailmaa, mm. Yhdysvalloissa. Varsinkin vielä lapsenomainen 16-vuotias Rocio sanoi olevansa matkustamisesta tosi innoissaan.

Innostuksen lisäksi Molinalla on rutkasti tanssilahjoja ja taiteellisuutta: tämän todistaa hänen menestyksensä tämänvuotisissa nuorten flamencoartistien kilpailussa (haastattelu suoritettiin autenttisesti juergan punkkuhuuruisen meiningin keskellä, joten allekirjoittanut ei valitettavasti saanut pantua muistiin, mikä Espanjan useasta kilpailusta oli kyseessä...). José taas kertoi, että häntä oli kosiskeltu useampaankin eturivin tanssiryhmään viimeaikaisten näyttöjensä ansiosta.

Suomen-keikkaansa molemmat nuoret pitivät mukavana poikkeuksena monien esiintymisten sarjassa. Tamperelaiset osaavat aina ottaa esiintyjävieraansa vastaan sopivan rennosti, ja varsinkin Tullikamarilla vietetyt jälkeiset saivat espanjalaiset hämmästyttämään: ”kuinka te kaikki voitte osata veivata sevillanasta noin hyvin?”. Kerroin vieraille Suomen vireästä flamencoskenestä ja muistutin, että monet harrastajat pitävät Flamenco Republicin taustaidea tervetulleena kädenojennuksena ei-espanjalaisia harrastajia kohtaan. Rocio ja José eivät selvästikään olleet ennen ajatelleet asiaa tältä kantilta, mutta nyökyttelivät kyllä: ”Niin, eihän sitä tarvitse kai espanjalainen olla jos haluaa flamenco tanssia.”

Ryhmän jäsenet olivat harmissaan siitä, että kone takaisin Espanjaan ja taiteilijoiden hikiseen arkirutiiniin lähti jo konserttia seuraavana päivänä. Josén olisi tehnyt mieli mennä huljuttelemaan jalkojaan Tammerkoskeen ja Rocio haikaili seikkailemaan lentokoneesta näkemiinsä loputtomiin metsiin. –Mutta meidän aficionadojen kannalta on onnekasta, että heille jää hyvä mielikuva maastamme; toivottavasti se saa heidät jatkossakin esiintymään Suomeen, sillä näiden nuorten esiintyjänura näyttää olevan nousujohteinen.

Maaailman flamencot Japani

Katia Enbuske

Tomoko. Kuva: Katia Enbuske

22

Japanilainen Tomoko, 32 vuotta, on asunut Sevillassa jo 3 vuotta. Nykyään hän työskentelee matkaoppaana, mutta hän tuli Espanjaan alunperin rakkaudesta flamencoon. Sevillassa hän on opiskellut useiden nimekkäiden tanssijoiden johdolla: Manolo Marín, La Toná, Alejandro Granado, Pilar Ortega ja Adela Campallo. Nyt hän käy Alicia Marquezin tunneilla. Tomoko kertoo vaiheistaan ja flamencosta japanissa seuraavasti:

Flamenenco tuli Japaniin 1950 luvun loppupuolella tai 1960 alkupuolella. Ensimmäiset flamencon opiskelijat ovat nyt 50-60 -vuotiaita. Ensimmäinen ryhmä, joka vieraili Japanissa, oli muistaakseni **Antonion** ja **Pilar Lopezin** tanssiryhmä. He esiintyivät Tokiossa.

Minulla ja flamencolla on varsin erikoinen historia, sillä olen asunut Andalusiassa useaan eri otteeseen. Lap-sena asuin 1½ vuotta Huelvassa, ja kotini vieressä oli tanssikoulu. Se oli ensimmäinen kontaktini flamencoon, mutta silloin mieleeni ei vielä tullut opiskella tanssia. Myöhemmin opiskelin espanjaa Granadassa ja taas oli vieressä myös tanssikoulu. Tällä kertaa innostuin tanssista ja ryhdyin ottamaan tunteja **Mariquilla de Granadalta.**

Palattuani Tokioon vuonna 1991, kävin "El Flamencossa", kuuluisassa tablaossa, katsomassa flamencoesitystä ja innostuin jatkamaan tanssiopintojani Japanissa.

Ensimmäinen japanilainen opettajani oli nimeltään **Chigemi Yamamoto**, jolla on iso tanssikoulu Kiotossa. Hän tuli kolme kertaa kuussa Tokioon antamaan tunteja. Opiskelin hänen johdolla viisi vuotta ja aloin haa-veilla tanssijan ammatista. Halusin perustaa oman tanssi-koulun Japaniin ja palasin Sevillaan opiskelemaan flamenco vuonna 1996. Takaisin Tokiossa huomasin kuitenkin, että oman koulun perustaminen ei ollutkaan kovin helppoa. Harjoittelin itsekseni ja tanssin **Mayumi Kagitan** tanssiryhmässä, mutta Japanissa on flamencon

saralla kova kilpailu ja rahaa tarvitaan paljon akatemian perustamiseen. Huomasin pitäväni espanjalaisesta elämäntyylistä enemmän kuin japanilaisesta kilpailuyhteiskunnasta. Luovuin haaveistani perustaa tanssikoulu, sillä väsyin taistelemaan. Päätin palata Espanjaan ja muuttaa Sevillaan pysyvästi. Nyt teen töitä matkoppaana ja otan flamencotunteja ainostaan pitääkseni yllä taitojani.

Tanssikoulujen taso Tokiossa on varsin korkea, sillä Espanjaan tulee valtava määrä japanilaisia opiskelemaan, jonka jälkeen he perustava oman koulunsa Tokioon. Tanssoja on tietenkin monia alueesta riippuen: parhaat koulut ovat Tokiossa ja taso laskee sitä mukaa, mitä kauemmaksi muualle maahan mennään. Japanissa käy myös paljon ykkösluokan artisteja pitämässä kursseja, jotka ylläpitävät flamencon tasoa, mutta Japanista puuttuu se tietty tunnelma ja tunne, joka flamencossa tarvitaan. Japanin ongelma on, että kuka tahansa voi ryhtyä opettajaksi, mitään todistusta ei tarvita. Monet japanilaiset tytöt käyvät Espanjassa tanssikursseilla, uskovat oppineensa paljonkin ja avaavat oman tanssikoulun. He eivät itsekään tiedä, mitä opettavat ja saattavat opettaa asioita aivan väärin. Tämän tyyppinen toimintaa vaarantaa flamencon tason Japanissa.

Japanissa tanssin opiskelu on paljon kurinalaisempaa kuin Espanjassa: täällä annetaan paljon enemmän vapauksia ilmentää omaa persoonallisuutta tanssin kautta. Japanissa oppilaalle annetaan yksityiskohtaiset ohjeet siitä, missä tahdissa kädet nousevat, millä tavalla täytyy katsoa ja minne päin kääntyä. Oppilaistaan tehdään opettajiensa kopioita. Flamencon opiskelu aloitetaan aina opettelemalla ensin *sevillanas*. Vaikka se ei olekaan yksi flamencon paloista, Japanissa se mielletään flamencon perusteiksi. Seuraavaksi opetellaan yleensä *alegrías* ja siitä eteenpäin käytäntö vaihtelee eri kouluissa. Suosituimmat palot esiintyessä ovat *alegrías*, *soleá* ja *siguriya*. *Tarantoa* tai *palos de mina* tai *levante* ei juurikaan näe, sillä ne ovat hyvin riippuvaisia laulusta ja tanssijoilla on harvemmin tilaisuuksia harjoitella laulajien kanssa.

Japanissa jokaista sataa tanssija kohtaan on yksi kitaristi ja jokaista tuhatta kohden on ehkä yksi laulaja. Tämä johtuu kielimuurista, sillä japanilaisen on vaikeaa laulaa espanjaksi. On hyvin tavallista, että laulaja ei ymmärrä laulamaansa sanoitusta, sillä he ovat oppineet laulun korvakuulolta. Kitaristeilla on laulajia parempi

mahdollisuus hankkia soitotaito Japanissakin, mutta kaikkien laulajien pitäisi tulla Espanjaan. Heidän pitäisi oppia espanjan kieli ja ymmärtää laulujen merkitys. Heidän pitäisi tutustua espanjalaiseen kulttuuriin voidakseen tulkita lauluja paremmin.

Flamenco voisi teoriassa opiskella Japanissa ammattilaistalolle asti. Tunnen joitakin japanilaisia tanssijoita, jotka ovat persoonallisuudeltaan hyvin "flamencoja", vaikka eivät ole koskaan käyneet Espanjassa. Tämä on kuitenkin hyvin harvinaista ja uskonkin, että kaikkien japanilaisien flamencojen olisi hyvä tulla näkemään millaisessa ympäristössä flamenco on syntynyt ja kehittynyt.

Suurin osa Japanin flamencoammattilaisista ansaitsee elantonsa opettamalla. Esitysten organisointi on kallista: tavallisesti täytyy kutsua apuvoimia Espanjasta asti, erityisesti laulajia ja miestanssijoita, sillä miestanssijoita on Japanissa paljon vähemmän kuin naisia. Näin ollen esiintymällä ansaitsee vähemmän kuin opettamalla, eikä esim. yksittäinen tanssija järjestä esityksiä yleensä kuin kerran, pari vuodessa.

Japanissa kaikki tanssiryhmät muodostuvat käytännössä koulujen oppilaiden parhaimmistosta. He eivät ansaitse mitään esiintymisellään, päin vastoin: he maksavat esiintyäkseen, sillä kaikki haluaisivat päästä lavalle. Ainoastaan tanssinopettajat, kitaristit ja laulajat ansaitsevat flamencolla. Muusikot ovat harvassa, joten he saattavat päästä ihan hyvälle palkoille säästämällä tunteja tai laulamalla ja soittamalla esityksissä.

Tokiossa on useita tablaoita, niistä kuuluisin on aiemmin mainitsemani „El Flamenco“, jossa esiintyy vain espanjalaisia artisteja. Tablao kutsuu valmiin ryhmän Sevillasta tai Madridista ja ryhmä vaihtuu puolen vuoden välein. Tablao ei palkkaa japanilaisia esiintyjiä, sillä he haluavat luoda ns. autenttisen ilmapiirin, johon kuuluu espanjalainen ulkonäkö. Heidän mielestään aasialaispiirteinen tyttö pilaisi ilmapiirin. Muissa tablaoissa ei ole päivittäistä showta, eivätkä ne maksa kovin hyvin. Japanilaiset järjestävät varsin paljon omia konsertteja, mutta jos haluaa nähdä hyvätasoisien esiintyksen, niitä täytyy etsiä.

Tokiossa on kesäisin, yleensä elokuussa, suuri flamencotapahtuma, jossa järjestetään tanssikilpailuja. Tanssikoulujen edistyneet oppilaat, jotka haluavat päästä ammattilaisiksi kilpailevat kasvattaakseen mainettaan.

On myös pienempiä, opiskelija-aficionadojen järjestämiä tapahtumia, joissa tanssittaa sevillanasta, mutta eipä juuri muuta. Flamencoelämä on varsin Tokio-keskeistä. Osa-kassa on kuulema myös hyvää flamenco. Lännessä ihmisillä on enemmän andalusialaista mentaliteettiä: he ovat avoimempia ja spontaanimpia ja tanssiessaan heillä on enemmän tunnetta.

Japanissa on jonkin verran yritetty tehdä myös fuusioflamenco, esim. kutsumalla flamencolaulaja laulamaan täysin japanialaisaiheisessa esityksessä. Suurimmaksi osaksi flamenco Japanissa on kuitenkin kopioitu Espanjasta sellaisenaan. Vaikka Japanissa voi nähdä sekä perinteistä, että modernia flamenco, sevillalaista ja madridilaista koulukuntaa, painopiste on kuitenkin ehkä enemmän teknisessä suorituksessa kuin esiintymisessä, koska on helpompaa suorittaa liikkeitä kuin välittää tunteita. Flamencosta tuli muotijuttu vuonna 1992 Expon ja Olympialaisten myötä, ja sen suosio on edelleen kasvussa. Ihmiset kokevat sen pakona japanilaisesta yhteiskunnasta, maailmana, jossa voi vapauttaa energiansa.

Vaikka Japanin vanhimmat flamencot ovat jo 50-60 – vuotiaita, toisen polven flamencoja on vähän. Flamencoartistin on siellä vaikea tienata leipänsä ja vanhemmat suosittelivat lapsilleen helpompaa elämäntapaa. Tunnen kyllä yhden perheen, jonka isä on tanssija ja tytär opiskelee tanssijaksi.

Japanissa käydessään voi käydä vilkaisemassa seuraavia tokiolaisia tanssikouluja:

ESTUDIO MAYUMI KAGITA

Ikenowen metroaseman vieressä Tokiossa

Aktiivinen koulu, joka järjestää paljon esityksiä.

AMOR DE DIOS

Shiboyan kaupunginosassa Tokiossa

Opettaja: Mijo Tanaka (on esiintynyt Farrucon kanssa)

FLAMENCOA

Tanssikoulu Baila Bailassa

MAANANTAI

17.00-19.00 flamenco 4 guajiras

19.00-21.00 flamenco 2 tangos

opettajana **Anna Niinimäki**

PERJANTAI

17.00-19.00 flamenco 3 solea huivilla

19.00-21.00 flamenco 1 sevillanas

opettajana **Anne Riikola**

LAUANTAI

10.00-11.00 flamenco 1+2

11.00-12.00 flamenco 3+4

eri rytmejä cajonin säestyksellä

12.00-14.00 flamenco 1 sevillanas

opettajana **Joanna Gefwert**

Katso syksyn muut kurssit ja tapahtumat Calendariosta!

TANSSIKOULU

*Baila
Baila*

Kaksi tyttöä
yhden hinnalla ja
pojat 3:lla eurolla
kaikille tunneille
9.9. - 30.9.2002

Olympiastadion (Torniporras) Paavo Nurmentie 1
p. 09 4369 1361 • 041 5337383 • fax 09 43691360
baila@bailabaila.fi • www.bailabaila.fi

Tällä palstalla Helsingin Flamencoyhdistys ry:n jäsenet voivat ilmaiseksi ilmoittaa myytävänä olevista flamencotarvikkeista.

ILMOITUSHINNAT JA KOOT LETRASSA

1/1	sivu	170 e	155x247 mm
1/2	sivu	85 e	155x120 mm
1/4	sivu	42 e	155x60 mm
1/4	sivu	42 e	74x120 mm
1/8	sivu	21 e	74x60 mm

OHJEITA LETRAAN KIRJOITTAVILLE:

Jutut toimitetaan mieluiten sähköpostilla tai levykkeellä Irja Kajanderille joko Word tai RTF (Rich Text Format) – muodossa.

Älä laita juttuun ylimääräisiä muotoiluja (sisennyksiä, tavutuksia tms.)
Paperikopio mukaan!

e-mail: irja.kajander@kolumbus.fi

Liitetiedostot RTF-muodossa. Lyhyet jutut voit kirjoittaa sähköpostiviestinä.

digitaalista kuvalähetyksistä (tif, jpg)
kysy ennen suuria posteja anu.allt@saunalahti.fi,
90-764779

Aineiston jättö Letran numeroon 4/2002 viimeistään 3.12.

PEÑAN SALIN VUOKRAUS

Helsingin flamencoyhdistyksen salia voi vuokrata opetus- ja harjoituskäyttöön kuka tahansa. Salin osoite on **Pohjoisesplanadi 2.**

Hinnat: Opetuskäyttöön

Jäsenille: Pieni sali 7 e/h
Iso sali 12 e/h
Muille: Pieni sali 9 e/h
Iso sali 14 e/h

Harjoituskäyttöön

Pieni sali 4 e/h
Iso sali 7 e/h
Pieni sali 6 e/h
Iso sali 9 e/h

Tiedustelut ja salivaraukset:

Auli Kaartinen, p. 09-351 4781, gsm 050-305 7392

HALUAACO TUTTUSI LIITTYÄ HELSINGIN FLAMENCOYHDISTYKSEEN?

Vuotuisen jäsenmaksunsa maksanut saa neljästi vuodessa ilmestyvän Letran ja 10-30% alennuksen kaikista yhdistyksen järjestämistä tapahtumista. Vuosimaksu on 20,20 e, kerran maksettava liittymismaksu 8,40 e.

Jäseneksi liittyminen: Maksa 28,60 e yhdistyksen tilille Merita Hakaniemi 206518-21707. Ilmoita nimesi, osoitteesi ja puhelinnumerosi tai sähköpostiosoitteesi viestikohdassa. Liityttyäsi Sinulle lähetetään noin kahden viikon sisällä jäsenkortti sekä kuluvan vuoden jo ilmestyneet Letrat.

Lisätietoja: Eija-Liisa Linnapuomi-Kanerva p.09-482 970
eija-liisa.linnapuomi@kolumbus.fi

POR TANGOS

*Al pasar por la calle nueva
una vaquita a mí me agarro
por echarle la capa a la vaca
la capa la vaca me la desgarró.*

*Si quieres que te quiera
Ha de se con condición
Que lo tuyo ha de ser mío
Y lo mío tuyo no*

*Vieraalla kadulla kulkiessani
hyökkäsi kimppuuni lehmä
hätistelin lehmää takillani
lehmä halkaisi takkiini reiän.*

*Jos tahdot että rakastan sinua
Käy se vain yhdellä ehdolla
Se mikä on sinun on oltava minun
Ja mikä on minun ei ole sinun.*